

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

2. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE VIII

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX.'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITION: STEINS-VEJ 3¹ VALBY

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

JUL

*Nu er det Eventyrets Tid,
nu er det Jul!*

*Nu lister mangen gerrig Knark
sig stille ud i Gaard og Mark
at sætte Neg for fattig Fugl.
Nu er det Eventyrets Tid,
nu er det Jul!*

*Nu finder mangen Sjæl sig selv,
som glemte sig i Døgnets Daad —
og mangen furet Kind blir vaad,
og mangt et karrigt Sind faar Raad
at være mildt mod Folk og Dyr
og tro paa gamle Eventyr.*

*Hvad Julen rører med sin Aand,
er strejft af en Tryllevaand —
nu bliver Had og Harme stum —
nu svinder baade Tid og Rum,
i Julestjernens milde Skær
den fjærne kommer Hjemmet nær —
en ussel Grangren bragt om Læ —
o, Festens Træ!*

*Nu er det Eventyrets Tid,
nu er det Jul!*

*Nu lever gennem Had og Spot
vor Længsel mod det Gode blot,
og selv i ondest Tid vi tror,
at det, der af vor Smærte gror,
er Fred paa Jord!*

Axel Juel.

EN TORPEDOBAADS JULEFEST I STORE BELT

TEGNING AF PREMIERLØJTNANT E. RIIS-CARSTENSEN

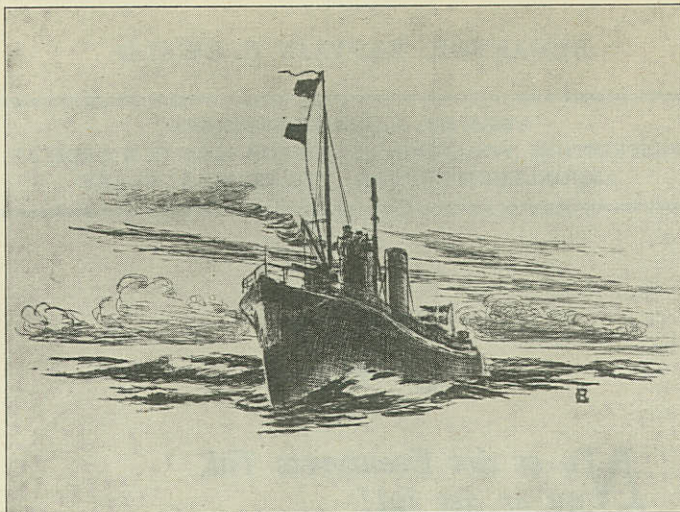
Det var Juleaftens Dag — efter Almanaken i hvert Fald, — for hverken Vejret eller Omgivelserne, ja ikke engang noget i ens eget Indre tydede paa ret meget i den Retning.

Det blæste friskt af Nord-vest. Himlen var overtrukket, og der stod endnu nogen Dønning fra den sidste »Ryger«; men Baaden gik støt gennem Søen. 2 Kvartmil mod Vest-Nord-Vest, saa Bagbord haardt over og 2 Kvartmil Ost-Syd-Ost. Et Flagsignal smældede fra Toppen — det betød uden Høflighedsfraser, at Sejlads i det Farvand var forbudt, og Kanonen, som stod klar paa Fordækket, saa ud, som om den var i Stand til at forlange det respekteret. Oppe paa Broen stod Chefen og Rorgængereren, og i det hele indtog alle om Bord i Hans Majestæts Skib den af Skæbnen og Marineministeriet fastsatte Plads.

Det hele gik dæmpet og stille, lige fra Skruens ensformige Omdrejning til Øjnenes langsomme Søgen over den graasorte Sø; men der var intet, hverken Røg eller Sejl, der dukkede op i Horisonten. Da Solen gik ned, faldt Baadens Styrbords Anker ganske sindigt af sig selv ned paa den Plads midt i Sejlløbet, hvor det vidste, det skulde ligge. Skruen stoppede op, da den hørte Kættingens Raslen i Klydset, og de 2 Projektører lukkede deres Øjne op, og lagde en bred Lysstribe til hver Side tværs over Farvandet.

Jens, det var Rorgængereren, og Chefen gik ned fra Broen for at lave sig til til Julefesten.

Klokken 6 forsamledes Besætningen nede forude om Juletræet. Det var lille, for der var ikke højt til Loftet; men Lysene straaledede, og paa Bordene dampede saftige Flæskesteg, og der var Punch i den store Kobbergryde, og forresten var der ogsaa Øl og Risengrød og 5 Æbleskiver pr. Mand — det var Rationen — og paa Juletræet havde Baadsmanden najet alle de smukke Ting op, som venlige Folk inde paa Landjorden havde sendt om Bord. Ansigterne begyndte at se glade og forventningsfulde ud; men først skulde der jo lidt Alvor til. Julestemningen havde pludselig lige som en tyk Taage sænket sig over Skibet, og da Chefen havde læst den Prædiken op, en pæn gammel Mand, rimeligvis med hvidt Skæg og Guldbriller, inde i Land havde skrevet for Flaadens Matroser, blev man, som Kokken sagde bagefter, ligesom lidt tyk i

Halsen, og derfor lød alle 30 Stemmer kraftigt med, da Harmonikaen faldt ind med de gamle kendte Julesalmer.

Hvis saa bare Chefen havde kunnet ladet være med at sige det om dem derhjemme — det ødelagde næsten det hele igen; men det var dog rart, han gjorde det alligevel, — og saa kom Turen til Risengrøden.

Henne agter var der ogsaa pyntet og dækket Julebord, og da Sangen atter lød forfra og forkyndte, at nu gik det ud over Punchen og Æbleskiverne, satte Hovmesteren netop en dufende Gaas paa Bordet.

Saa var det, det skete, der muligvis gjorde den Juleaften lidt usædvanlig, i alt Fald i Sammenligning med dem, der holdtes i Land: Lige da Chefen havde benyttet sin Stilling til at bemægtige sig Kilebenet, lagde han sig lidt voldsomt og tilsyneladende ganske umotiveret tværs over Bordet. Lamperne gik ud og hele Anretningen fløj ned over de ulykkelige, der sad i Læ, samtidig med at en halv Pøs Glasskaar og ca. 10 Pøse Vand røg ned gennem Skylightet. Baaden var kommen til at ligge med Sø og Vind tværs paa Grund af Strømmen, og en Sø var brækket ind over Agterdækket og havde slaaet Skylightet ind. Henne forude var et Fad Æbleskiver, og hvad der var det værste, den kun halvtømte Gryde med Punch capsized.

Der maatte gøres noget; saadan kunde Baaden ikke ligge. Ankerkættingen blev stukket ud med en Bøje paa Tampen.

Chefen og Rorgængereren stod atter paa Broen. Skruen gik atter rundt, medens man nede om Læ klarede op, for saa godt som muligt at tage fat igen.

»Det var kedeligt, Jens«, sagde Chefen. »Ja Punchen røg og Æbleskiverne med«, svarede Jens. »Ja, min Gaas fløj sin Vej«, sagde Chefen. Han havde sagt det ganske stille. »Fik Løjtnanten ingen — !« Jens ligesom sank i Knæ; men i samme nu rettede han sig, et rask Greb i Lommen og en varm Æbleskive blev trykket ganske flad i Chefens Haand. »Jeg hjærgede 3, da jeg sprang op«, forklarede han trøstende.

Chefen betragtede tankefuldt den skytunge Himmel, spiste sin Æbleskive og ganske dæmpet mumlede han, idet han drejede Hovedet om mod Jens: »Styrbord, Vest-Nord-Vest.«

NORD-VEST

BREVET FRA MODEREN

For enhver, som kender Øst-London, vil denne udstrakte Bydel nærmest staa som noget endeløst — og trøstesløst. Sammenhængen og Modsætningen mellem den mylrende Menneskemængde og Dokkernes Rigdomme er iøjnefaldende og vil ofte falde en for Brystet.

Vore Søfolk, som skal tilbringe Julen i en af de store Dokker, kan jo ofte have det ret hyggeligt om Bord, men Tanken gaar hjemad, og Savnet vil Smerte. Jeg mindes en Gang fra Nordengland, at jeg kort før Jul spurgte en norsk Kaptajn, hvorhen han skulde gaa. »Jeg skal hjem«, sva-

rede han. Og der var en saadan Klang i dette »hjem«, at jeg maa mindes det, hver Gang det lakker mod Jul. Der laa i Tonefaldet en egen Højtidsstemning.

Men alle de, som ikke kan komme hjem, men maa være Julen over i fremmed Land spørger sig selv med Iver: »Er der Udsigt til Julefest i Land?«

Saadanne Julefester bliver nu Aar efter Aar ordnede ved alle Sømandsmissionsstationerne, og deres Antal er snart ret betydeligt, og netop som jeg skriver dette, er der Skibe undervejs over Vesterhavet med Sække og Kasser

fulde af Julegaver, sendt fra Danmarks Kvinder fra Ska-gens Fyr og til Bornholm. Naar saa den store Dag kommer, 2. Juledag, er der megen Travlhed i Land med at ordne alt til Festen Kl. 6. Der er Juletræet, som ofte kommer fra Hjemlandet og alle de mange hundrede Gaver, som indpakkes i hvidt Papir med røde Baand, og der er det danske Smørrebrød og Kaffe.

Kl. 6 strømmer de saa til Fest. Det er et Syn, som liver op i det mørke Øst-London, at se de danske, velklædte Sømænd komme, lige fra Førerne og ned til Kahytzdrengen, som blev konfirmeret sidste Efteraar, velklædte og velvoksne allesammen! Og som de kan feste.

Der er Jordbund for Evangeliet om Guds egen Søn, som lod sig føde af den fattige Jomfru, og naar der synges om Barnet og dets milde Øje, røres mangt et Hjerte ved Tanken om Hjemmet, om Hustruen og Børneflokket derhjemme; og naar Danmark mindes, bliver det gjort paa Sømands Vis, og Flaget indtager en fremskudt Plads i Hallen.

Saa kommer det store Øjeblik, da Gaverne uddeles. Hænder strækkes ud, og Hjertet banker. Hvad mon min Pakke indeholder? Og da Hds. Majestæt Dronningen nu i flere Aar regelmæssigt har sendt Gaver, er der jo en Del Spænding om, hvem de lykkelige bliver.

Jeg skal dog kun fortælle om en bestemt Gave.

De fleste Giverinder plejer at hæfte en Hilsen ved Pakken med deres Adresse.

Mellem de mange, som kommer til Festen, gøres der selvfølgelig ingen Forskel. Bare de opfører sig ordentligt, faar de Lov at komme med, En hel Del, som ellers lever i Dybet, kommer frem, lokket af Lyset, Kaffen og Gaven, og maaske, hvem tør nægte det, af gamle, kære Minder, som endnu har Magt over Hjertet. Derfor skal saadanne være særlig velkomne.

Indenfor Døren sad et saadant forhutlet Menneskebarn og nød sin Kage og Kaffe.

En Pakke blev ogsaa rakt til ham, skønt han var kommet noget sent, og saa lod man ham i Ro igen.

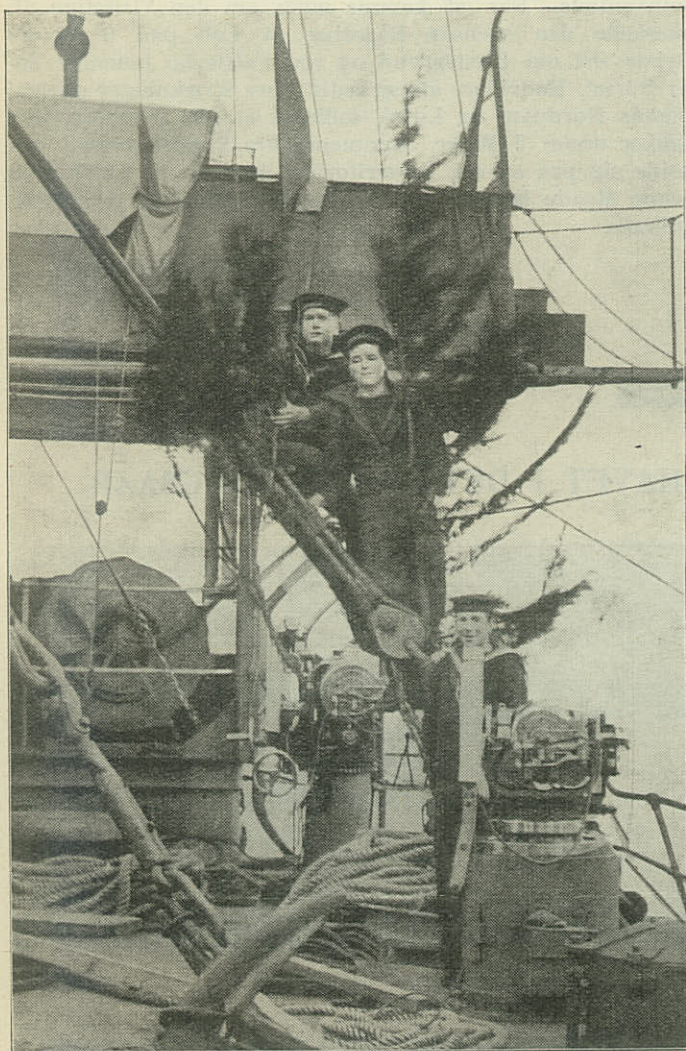
Da man senere saa hen til ham, var Pakken lukket op, Indholdet laa paa Bordet, men selv hvilede han Hovedet i sine Hænder og hulkede.

Det varede en Stund, inden han fik stammet frem, hvad der var i Vejen. Jo, han havde en gammel Mo'r, som han ikke havde set eller hørt fra i mange Aar. Han havde jo ikke skrevet til hende eller besøgt hende. Og nu, nu i denne Stund havde han faaet et Brev fra sin Moder i den Pakke, der var rakt ham. Den var nemlig fra hende, og hun skrev deri, om den, der nu modtog Pakken, vilde hilse hendes Søn, der hed det og det.

Nu var Pakken netop falden i Hænderne paa ham selv.

»Frygt ikke«, sagde Engelen til Hyrderne, »se jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket«.

A. V. STORM,
Sognepræst

Ovenstaaende gengives et Par Billeder fra Livet ved Juletid i den engelske Krigsflaade: »Juletræer« bringes tilvejs for at fæstes til Mastetoppen og Juleøllet aftappes.

OVERSIGT OVER SØKRIGSBEGIVENHEDERNE I ØSTERSØEN I DET FØRSTE KRIGSAAR

Ved Krigens Begyndelse var de ny russiske Kampskibe ikke færdige, og den russiske Flaade var derfor den tyske saa langt underlegen, at Tyskerne let kunde blokere den russiske Kyst, med andre Ord have Herredømmet i Østersøen.

Allerede 27. Juli 1914 udlagde Rusland Minespærringer ved Kronstadt og Reval, og kort efter Krigens Udbrud foretoges endvidere store Mineudlægninger i finske Bugt samt omkring Ålandsøerne. Ogsaa Tyskerne har sikkert udlagt Miner; den tyske Regering har i alt Fald meddelt, at der muligvis vilde finde Mineudlægninger Sted paa forskellige Steder.

Den russiske Flaade førtes ved Krigens Begyndelse af Admiral *von Essen*, der efter Sigende lod Skibene male saaledes, at de lignede de tyske Skibe, og den 27. August mødte han i Taage en tysk Skibsafdeling, hvoraf Krydsere *Magdeburg*, der løb paa Grund, blev skudt ned; Russerne trak sig derefter tilbage. Nogen Tid efter, den 11. Oktober, fik Tyskerne Oprejsning, idet deres Undervandsbaade, efter den ene Dag at have gjort et mislykket Angreb paa *Makaroff*, den næste Dag affyrede en Torpedo mod den moderne Panserkrydser *Pallada*, der øjeblikkelig sank med største Delen af sin Besætning.

Den 20. November gik en tysk Torpedojager under, og d. 16. December gik Krydsere »Friederich Karl« ned, rimeligvis ved at løbe paa en Mine. Endelig den 25. Januar blev den lille tyske Krydser »Gazelle« beskadiget under Rygen rimeligvis ved at støde paa en drivende Mine.

Lige til August 1915 skete altsaa næsten intet i Østersøen, fordi Tyskerne havde saa ubestridt Herredømmet i dette Farvand. Op mod Ålandshavet og finske Bugt kunde de imidlertid ikke gaa af Hensyn til Minerne, men ellers kunde deres Eskadrer manøvrere ret fredeligt helt op til Gotland, fra hvis Udkigsstation man af og til rapporterede de tyske Krigsskibe. Den 28. Juni foretog fem tyske Krydsere og flere Torpedobaade en Operation mod Windau for

at landsætte Tropper og bombardere Havnen, men Angrebet synes ikke at have ført til noget Resultat.

Den 2. Juli meddelte et Telegram, at en Undervandsbaad havde torpederet et Panserkib af *Deutschland*-Klassen, men nogen Bekræftelse fra tysk Side foreligger ikke. Samme Dag fandt en lille Søkamp Sted Kl. 6 om Morgenen udfor Gotlands Østkyst, hvor 4 russiske Krydsere i usigtbart Vejr mødte 2 mindre tyske Krydsere og nogle Torpedojagere. Kl. 9 Formiddag maatte det tyske Mineskib *Albatross* sættes paa Land ved Østergarn Fyrtaarn, medens Krydsere og Torpedojagere flygtede Syd paa. Panserkrydsere *Roon* kom samtidig op, men ogsaa den maatte trække sig tilbage for Overmagten. Russerne, der ikke turde gaa for langt Syd paa, standsede Kl. 11^{1/2} Formiddag Forfølgelsen og trak sig tilbage. »Albatross« havde 21 Døde og 27 Saarede.

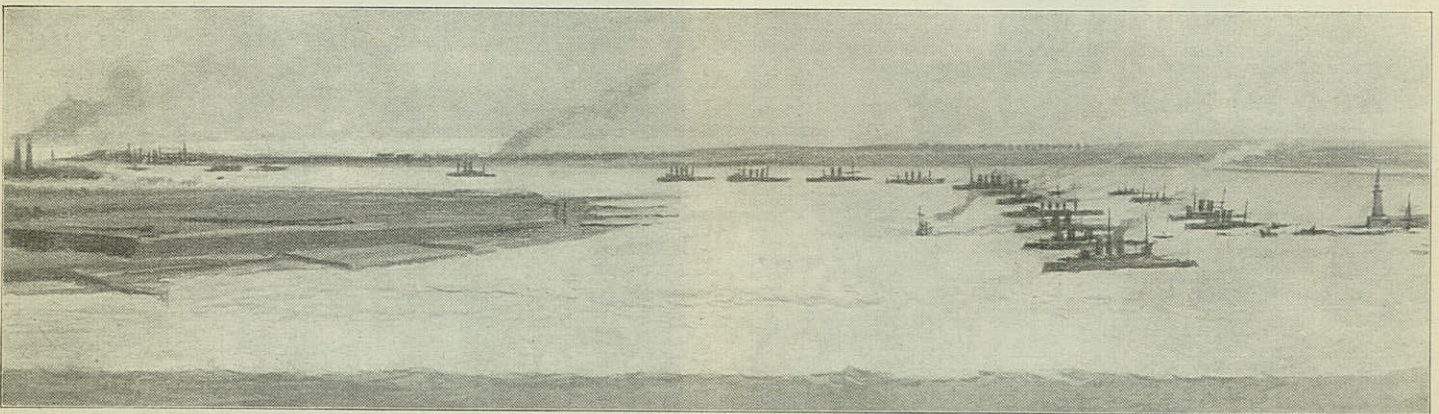
I Kampens Hede naaede de russiske Projektiler ind paa svensk Territorium, hvilket den russiske Regering nogle Dage efter beklagede.

Det første Aar løb ud uden store Begivenheder i Østersøen. Den russiske Flaade holdt finske Bugt og Riga Bugt besat, men i selve Østersøen herskede den tyske Flaade, og ved Sundets sydlige Indgang kontrollerede den Skibsfarten paa Østersøen ved at standse og visitere alle Dampere, hvoraf nogle blev sendt til et ofte langvarigt Ophold i Svinemünde. For at komme uden om den Visitation afmærkede den svenske Regering et Løb paa 5 Meters Dybde Øst om Bredegrund og ved Falsterbo indenfor Søterritoriet. Endvidere afmærkedes flere Strækninger mellem Ølands Nordpynt og Luleå, saaledes at alle Dampere, som stikker under 5 Meter, kommende fra Sundet overalt kan holde sig paa svensk Søterritorium helt op til Luleå. Paa denne Maade haaber man at kunne undgaa de tyske Visitationer.

C. J. SPEERSCHNEIDER.
Kaptajn u. T. i Flaaden.

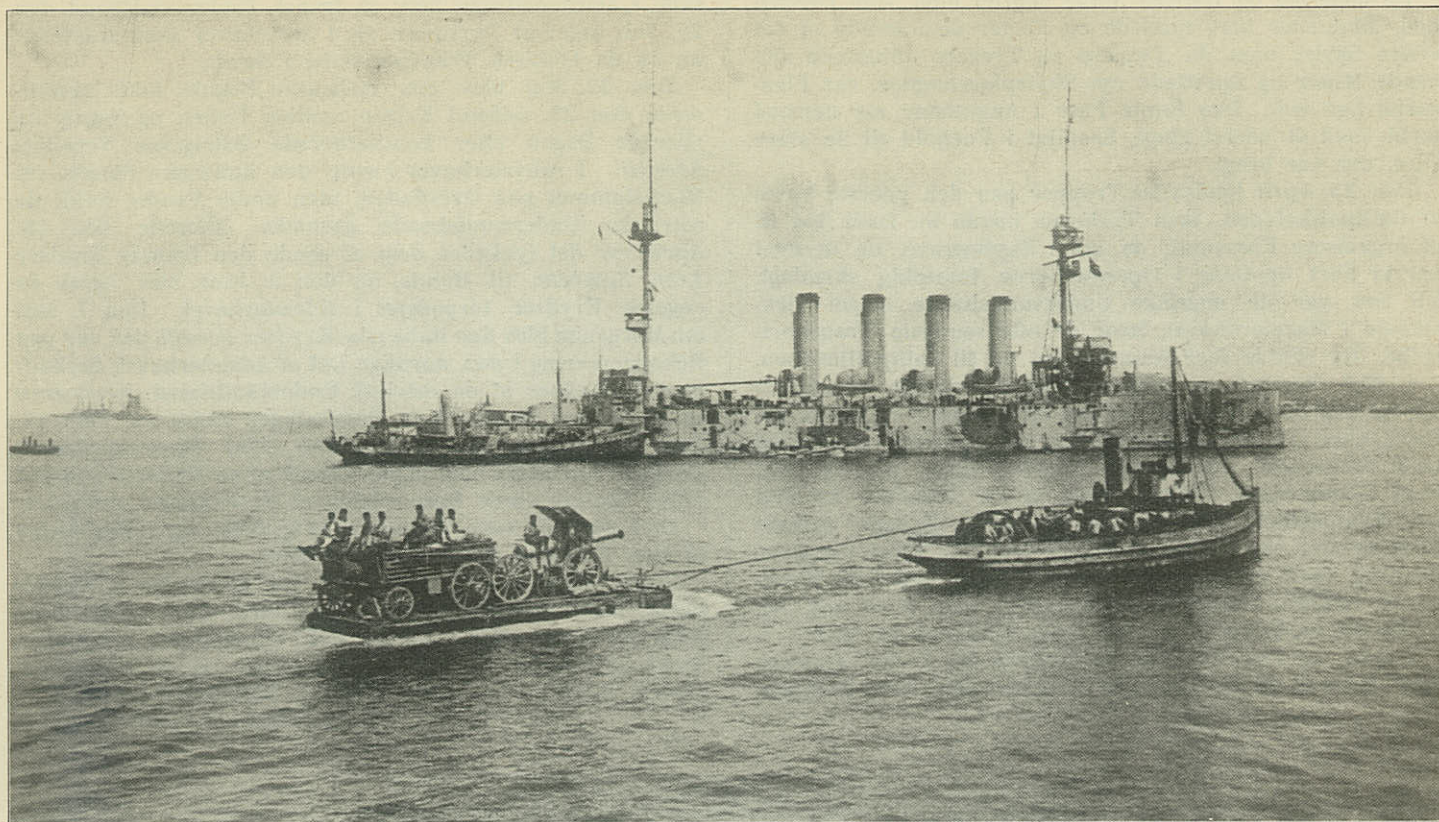
SØKRIGSBEGIVENHEDERNE I MIDDELHAVET I DET FØRSTE KRIGSAAR

E 15 ødelægges af Englænderne efter at den er gaaet paa Grund i Dardanellerne.

Middelhavet er vel det Farvand, der tidligst af alle Have har været Vidne til store Søkampe; her sejlede Grækerne i gamle Dage mod Dardanellerne og Troja, her afslog Grækerflaaden Persernes Angreb; her kæmpede

siden Venetianerne deres aarelange Kampe mod Tyrkerne, her krydsede Nelsons Flaader, her gik franske og engelske Skibe i Endrægtighed gennem Dardanellerne imod Rusland, og her mødes de samme to Nationer i den store Ver-

Artilleri bringes i Land paa Gallipoli.

denskrig for at forcere Dardanellerne og ramme Tyrkiet i Hjertet.

I Krigens første Dage bombarderede den tyske Krydser *Breslau* Byen Bona i Algérien. »Breslau« forenede sig derefter med den store Krydser *Goeben*, og det lykkedes begge Skibene at naa Konstantinopel, hvor de »købtes« af Tyrkiet.

I Adriaterhavet blev den østrigske Flaade blokeret i sine Havne af den franske Eskadre, som kommanderedes af Admiral *Boué de Lapeyrère*. Han begyndte med at ødelægge flere Fyrtaarne, Signalstationer og Radiostationer langs Dalmatiens Kyst, skød den 16. August den østrigske Krydser *Zeuta* i Sænk ved Budua og bombarderede den 21. August Cattaro. Den 29. August mistede Østrig Kampskibet *Zringi*, som sank.

Østrig udlagde Miner paa sit Søterritorium, men ogsaa den franske Flaade udlagde Miner mellem de dalmatiske Øer, og d. 18. August løb en østrigsk Torpedobaad paa disse Miner og sank. Den 19. September besatte et engelsk-fransk Landgangskorps Øen Lissa ved Dalmatiens Kyst, kendt fra Tegetthoffs store Sejr over Italienerne i 1856. — Med Undtagelse af en lille Træfning mellem franske og østrigske Skibe ved Cattaro d. 19. Oktober var der Stilhed hele Vinteren i Adriaterhavet, den østrigske Flaade blev i sine Havne, og østrigsk Skibsfart var lammet af den franske Flåde.

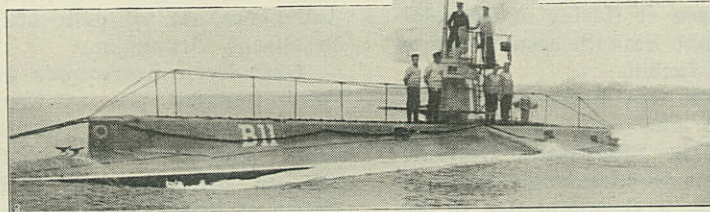
I Oktober var det klart, at det vilde komme til et Fredsbrud mellem England og Tyrkiet, og Krigen blev erklæret d. 5. November. Endnu i December laa der kun 5 Rækker Miner i Dardanellerne. Det vilde dengang have været adskilligt lettere end senere hen at forcere Strædet,

og dog begyndte Operationerne ikke før d. 19. Februar 1915, til hvilken Tid Forsvaret var blevet organiseret. Grunden til, at de Allierede lod saa megen kostbar Tid gaa tabt, var rimeligvis den, at Størstedelen af de ledige engelske og franske Skibe var beskæftigede med at finde de tyske Oceankrydsere. Først i December fandt Falklandslaget Sted, i Januar kunde Skibene naa England for at blive eftersete, og som Følge deraf kunde de ikke før midt i Februar samles ved Dardanellerne.

Indtil Februar hændte der meget lidt ved Dardanellerne. I November blev en tyrkisk Kanonbaad ødelagt ved Chios; den 14. December udførte en engelsk Undervandsbaad en kæk Bedrift, idet den gik under 5 Rækker Miner ind i Marmarahavet og skød det tyrkiske

Vagtskib, Panserskibet *Messudji* i Sænk; samme Eksperiment lykkedes ikke senere for en fransk Undervandsbaad, der aldrig vendte tilbage. Den 27. December bombarderede den russiske Krydser *Askold* El Arisch i Syrien, men ellers skete der intet før noget ind i det nye Aar.

Ved Dardanellerne samledes i Februar henved 30 engelske og franske Kampskibe samt forskellige mindre Skibe, og fra den 19.—25. Februar begyndte Bombardementet af de ydre Forter, som ødelagdes. Bombardementet fortsattes fra 2.—13. Marts og begyndte atter den 29. Marts. I denne Tid mistede Frankrig Kampskibet *Bouvet* og Englænderne den 15. Marts *Ocean* og *Irresistible*, der alle tre løb paa Miner, medens en engelsk Undervandsbaad, *E 15*, den 18. April løb paa Grund i Dardanellerne, hvorfor den ødelagdes af Englænderne. Endvidere blev en tyrkisk Krydser *Medjidje* den 3. April ødelagt af en Mine og en tyrkisk Torpedojager strandede den 17. April paa Chios.

Den engelske Undervandsbaad der gik under 5 Rækker Miner og torpederede det tyrkiske Panserskib *Messudji*.

De engelske og franske Skibe angreb med stor Dristighed. Minefelter blev ryddede og Forter demolerede af det svære Skyts; men da Tyskere og Tyrkere udkastede drivende Miner og oprettede nye Skytsplacementer, var Flaaderne lige vidt. Den første Fase i Angrebene var dermed forbi, med et yderst ringe Resultat i Forhold til de store Ofre, der var bragt.

Den 25. April landsattes Tropper paa den yderste Spids af Gallipolihalvøen, men Tyskerne havde nu faaet Tid til at organisere Forsvaret, de gik i Skyttegrave, og dermed var al Fart og Gang i Operationerne foreløbig skrinlagt. Til Søs var de engelske Undervandsbaade meget virksomme i Marmarahavet, hvor de ofte sænkede Transport-skibe, der skulde føre Ammunition ud til Gallipolihalvøen.

I Maj Maaned er tyske Undervandsbaade rimeligvis komne ned til Dardanellerne, om de er sendt stykkevis pr. Bane, eller om de er gaaet uden om Spanien, vides ikke med Sikkerhed. Virkningen udeblev ikke, thi 13. Maj sank Kampskibet *Goliath*, ramt af en Torpedo, 25. Maj led Kampskibet *Triumph* og den 27. *Majestic* samme Skæbne. Det var Oldtidens Kampe omkring Troja om igen; dengang faldt mange af de græske Helte, her faldt Kæmperne *Goliath*, *Triumph* og *Majestic*; men i 10 Aar laa Grækerne omkring Troja, før Byen faldt ved en List.

I Juni og Juli var der forholdsvis Ro i det ægæiske Hav. Det var nu de landsatte Tropper, som førte Kampen.

Inde i Dardanellerne blev en fransk Undervandsbaad den 25. Juli taget af Tyrkerne, og i Sortehavet skød Russerne nu og da tyrkiske Transportskibe i Sænk.

Den 22. Maj blev den italienske Flaade fuldt mobiliseret, den 23. udbrød Krigen mellem Italien og Østrig, og allerede Dagen efter bombarderede Østrigerne Venedigs Arsenal. I Adriaterhavet havde den italienske Flaade vel Herredømmet paa Overfladen, men under Vandet holdt de østrigske Undervandsbaade gaaende. Allerede den 26. April var det lykkedes dem at sende den franske Krydser *Leon Gambetta* til Bunds, og den 9. Juni blev ogsaa en engelsk Krydser torpederet i Adriaterhavet. Den 7. Juli om Morgenen blev den italienske Krydser *Amalfi*, der var paa Rekognoscering i den nordlige Del af Adriaterhavet, beskydt med Torpedoer af en østrigsk Undervandsbaad. Krydsere sank, medens næsten hele Besætningen reddedes. Den 18. Juli led Italien det næste Tab, idet Panserkrydsere *Giuseppe Garibaldi* blev skudt i Sænk af en Undervandsbaad udfor Cattaro, men Størstedelen af Besætningen reddedes.

Den 25. Juli satte italienske Krigsskibe sig i Besiddelse af Øen Pelagosa ved Dalmatiens Kyst.

Store Begivenheder skete ikke det første Aar i Middelhavet, ingen egentlig Søkamp fandt Sted, men mange store Krigsskibe var dog i Aarets Løb sunkne ned i det blaa Vand og har for stæde maattet lægge sig til Hvile paa Havets Bund.

C. J. SPEERSCHNEIDER,

Kaptajn u. T. i Flaaden.

Det tyrkiske Panserskib Messudji.

GUMMI-PANSER

I det amerikanske Fagskrift »The India Rubber world« har staaet den i Oversættelse følgende Artikel, der i hvert Tilfælde er af Interesse som et Udslag af Opfindernes energiske Arbejde for at skabe Beskyttelsesmidler mod den moderne Søkrigs frygtelige Vaaben.

»Krigen har ikke alene været den bedste anbefaling, Gummifabrikationen nogensinde har haft, men den har ogsaa været Aarsag til, at adskillige interessante Opfindelser, i hvilke Gummi spiller en fremtrædende Rolle, er fremkomne. En af disse bestaar i Gummiplader til Beskyttelse mod Miner og Torpedoer.

Opfinderen, Hr. *Louis Bowler*, paastaar, at 4—6 Tommers Gummiplader, anbragt paa et Skib med $1\frac{1}{2}$ Tommes Panser vil kunne modstaa Sprængkraften fra enhver af de nu eksisterende Miner og Torpedoer. Han hævder, at Pansering med svære Staalplader er unyttig mod Angreb af moderne Undervandsbaade, og henviser som Bevis for sin Paastand til Tabene i den Krig, der nu finder Sted. Han henleder Opmærksomheden paa det velkendte Forhold med Hensyn til Sprængstoffer, at naar en tung, flydende Kolos — som et kæmpemæssigt, moderne Krigsskib — frembyder en stærk, staalklædt Flade mod det eksplosive Stød af en Torpedo, saa maa Fladen bryde et Sted. Det hærdede Staal absorberer ikke Rystelsen, dets eneste Evne er tilbagestødende. Naar derimod Eksplosionens forfærdelige

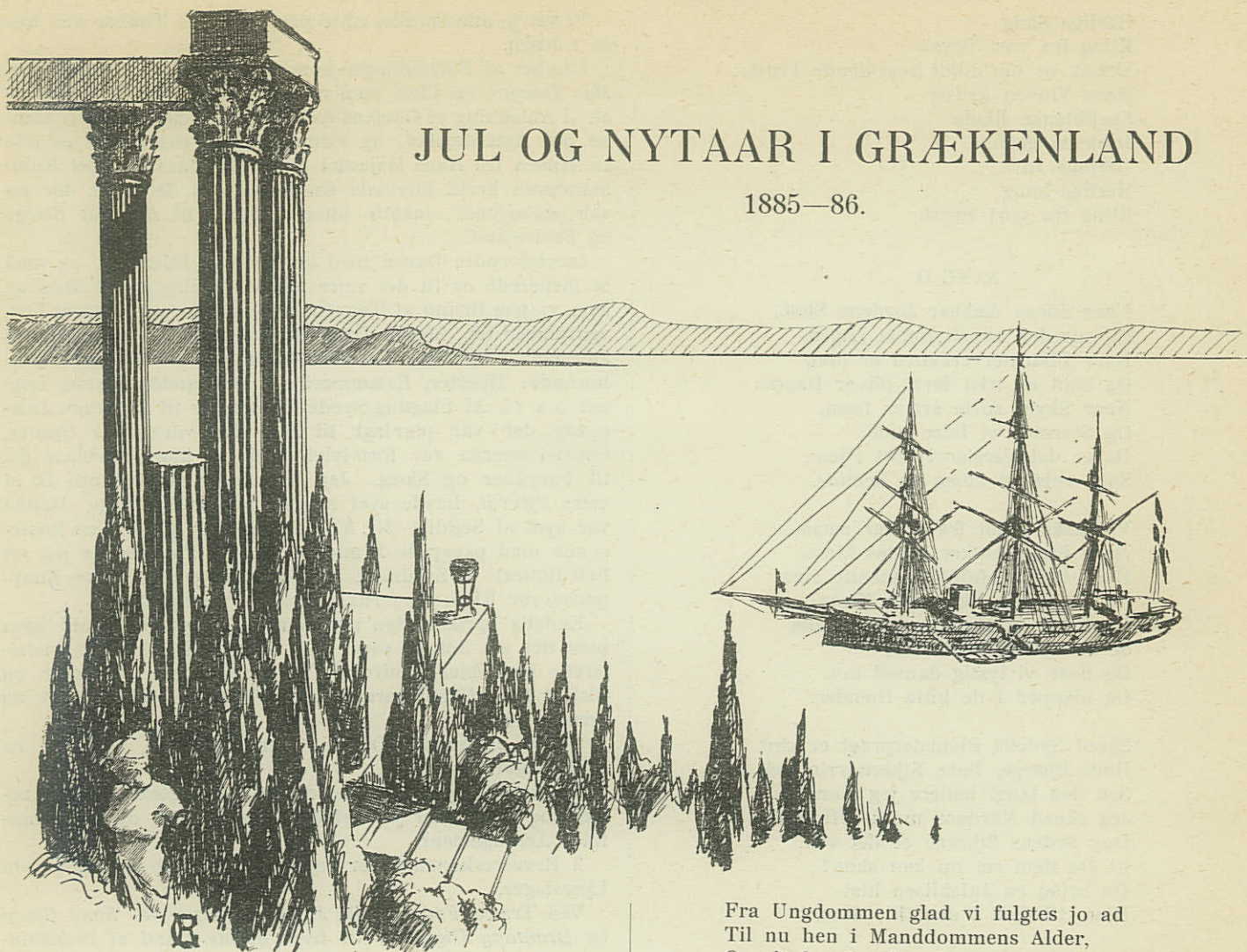
Kraft rammer en Flade, der er beklædt med sejt, bøjeligt Stof, der kan give efter, som for Eksempel Gummi eller Guttaperka, da vil dette afkræfte og fordele Stødets eller Rystelsens Virkninger.

Opfinderen overværede en Gang Eksplosionen af 150 Pund Dynamit paa en Grund, der var beklædt med 2 Tommer tykt Gummi. Resultatet blev, at alt blev slynget bort — undtagen Gummien, hvis Overflade blev forbrændt paa en Strækning af 4 Fod og gennemhullet nogle Steder af Ilden. Dynamit har Tendens til at slaa nedefter, og da Varmen er den mest ødelæggende Faktor, hvor det drejer sig om Gummi, vil Virkningen blive betydelig reduceret ved Eksplosion i Vandet.

Efter at den her kort skitserede Tanke var bleven forebragt Gummidyrkernes Forening, har denne henvendt sig til Admiralitetet med Tilbud om gratis at levere det nødvendige Gummi til Beklædning af et Ministrygerfartøjs Skrog. Udgiften ved at beklæde et Krigsskibs Skrog med Gummiplader vilde naturligvis blive overordentlig stor; det hævdes, at Bekostningen ved Gummipansering af et 120 Fods Ministrygningsskib vilde andrage 12,000 til 15,000 Pund Sterling. Ikke desto mindre vilde Udgifterne ikke blive uforholdsmæssige, hvis Opfindelsen vilde vise sig virksom til Bevarelse af Krigsskibes Besætninger — for ikke at tale om Skibene selv.

JUL OG NYTAAR I GRÆKENLAND

1885—86.

Blandt alle de mange smukke Minder, jeg har fra min Tjenestetid, er der et, som overstraalet alle andre, nemlig Jule- og Nytaarsfesten i *Krydserfregatten »Fyen«* paa Vintertogtet 1885—86.

Begge Højtider fejredes i Grækenland.

Naar jeg tænker tilbage paa hin dejlige Julefest, saa dukker Minde paa Minde frem, og taler man med en eller anden, som var med paa Togtet, saa er det en uafbrudt Række af Spørgsmaal: Kan De huske?

Alene det stolte Navn »Krydserfregatten Fyen« maner En tilbage til Fortiden — til Fregatternes Tid — til de rigtige gamle Dage, hvor der var Liv i Kludene, Punch hver Lørdag og Sang og Klang over hele Skibet, en Tid, hvor hver enkelt maatte tage sit Baksetag med Elementerne, en Tid, hvor Konkurrencen var skrap tilvejs, og hvor personligt Mod og Kækhed i den daglige Tjeneste spillede en langt større Rolle, end nu.

Løjer og Spas var der aarle og silde. Alt fra Morgenstunden lød der Udpurringssange med Snittekasse — en herlig Musik — bestaaende af Straalerør, Tallerkener, Grydelaag o. s. v. Det kan nok hændes, at man øjeblikkelig følte sig i »Skibsstemning« efter en saadan Omgang paa fastende Hjærte.

Tonen fra gamle Dage kommer aldrig tilbage, ialtfald kun igennem Minderne, de Minder, som alle vi, der var med paa »Fyenstogtet«, vil genopfriske her i denne lille Historie.

Ja Minder vi ejer i hundredvis
Og aldrig de skal forgaa,
Og derfor en Sang til Mindernes Pris
Begejstrede synge vi maa.

Fra Ungdommen glad vi fulgtes jo ad
Til nu hen i Manddommens Alder,
Og alt fra den Stund »under Bakken« vi sad,
Vi Minde paa Minde fremkalder. — —

Vi gik ikke Julen i Møde med et lyst Sind; thi den 13. December havde vi mistet vor afholdte Chef Admiral Garde. Admiralen blev begravet paa Malta under store Æresbevisninger.

Et Gravmonument, forestillende en afbrækket Mast, staar som Vidnesbyrd om Besætningens store Hengivenhed og Tillid. —

Vi vidste alle, at *Kong Georg* med Familie vilde komme ombord til Julefest 2. Juledag. Det tog ligesom en lille Del af Glansen fra selve *Juleaften*, som dog var omhyggelig forberedt.

Skibet var Juleaften festligt udsmykket med Flag og Guirlander, og der blev trakteret med Risengrød og Lamme-steg. Officererne skaffede agter, og Underofficererne paa Batteriet om Bb. De forskellige Kategorier gik rundt og hilste paa hverandre, og ønskede »en glædelig Jul«.

Vi Elever var bænkedes midtskibs om Stb., og var der noget Sted, der blev skaffet godt, saa var det der.

Snart genlød Skibet af Julesange og Julesalmer.

Et Par af Sangene kan jeg huske, — jeg skrev dem nemlig selv:

SANG I

Fjærnt fra din Strand
Fædreland
Julen, vor Fest, dog fejre vi kan.
Paa Længslens Vinger
Tanken sig svinger,
Fra Hjærtet klinger:
»Dejlige Jul«.
Fjærnt fra din Strand
Fædreland.

Herlige Sang
Kling fra vort Bryst.
Skænk os din mildt husvalende Trøst;
Mens Vinden kruser
Spejlblanke Flade
Juble vi glade:
»Dejlige Jul«.
Herlige Sang
Kling fra vort Bryst.

SANG II

Naar Sneen dækker Jordens Skød,
Og spreder ud sit hvide Lagen,
Naar Blomsterverdenen er død,
Og kold og trist først bliver Dagen;
Naar Skyer sorte svæve frem,
Og Stormen vi høre tude;
Da er det Varsler i vort Hjem,
Som sælsomt Julen os bebude.

Vi huske grant fra vi var smaa,
Naar Kirkeklokker hørtes kime,
Hvor længselsfuldt vi maatte staa
Og vente paa den glade Time;
Da Fa'er og Moder sagde: »Kom
Se Julelysene brænder«,
Og naar vi lystig dansed om
Og klapped i de bitte Hænder.

Skønt Sydens Blomsterpragt er stor
Dens Bjerge, Dale, Stjernevimmel,
Saa dog langt hellere jeg tror,
Jeg skued Nordens mørke Himmel.
Dog Sydens Stjerne er det vist,
At Du dem ret nu kan skue?
Da bring en Julehilsen hist
Hjem til dem i den lille Stue.

Der blev i det hele taget trukket store Veksler paa mit lille »Husmandstalent«. Da først »Basserne« havde faaet »Kig paa mig«, maatte jeg skrive Vers paa smaa græske Julekort hjem til Familierne, det ene Vers værre end det andet, men Rim var det. Ja, jeg var efterhaanden blevet ligesaa durkdreven som Koksmathen. Han »lavede« en Udpurringsvis, hvor Trøje skulde rime med Bukser, og han mente godt, det kunde lade sig gøre, fordi de sad saa nær ved hinanden.

Efterhaanden som Stemningen steg, kom Dimijohnerne frem paa Bordet. Vi havde nemlig hele Rejsen faaet Sherry, og flere af os var ret holdne Mænd.

Nu begyndte vi at syng alle de gamle kære Fædrelands- og Elevsange: »I Danmark er jeg født«, »Norden, gamle Norden«, »Gøtherne«, »Sakta suser Aftonvinden« o. s. v. Snart begyndte Underofficererne at indfinde sig. Tonerne lokkede dem. Vi var jo alle fra den samme Skole og kunde de samme Sange. Hvidskæggede gamle Gubber med Ryggen bøjet, og yngre med Sølvstænk i Haaret.

Tilsidst kom de alleryngste med ranke Rygge og Fyrværkeri i Øjnene. Alle søgte de bramfrit og stille hen til deres »Stemme«. Aah! hvor lød det herligt.

Senere samlede vi oppe paa Dækket og Sangen genlød til langt ud paa Natten. Bjærgtoppene stod saa majestætisk, og Lysene fra Piræus blinkede skælmsk ud til os.

Mange af os blev oppe hele Natten og gik senere Morgentur paa »Lange-Linje« (Bb.s Kobryg), og saa 1. Juledag oprinde i al sin Glans og Pragt.

Denne Dag begyndte med, at Musikken spillede »Et Barn er født i Betlehem«.

Mange skønne Minder fødtes i vore Hjærter, da den gamle Salme tonede os i Møde. Minder om Fa'er og Mo'er, Søskende og alle de Kære derhjemme.

Vi var jo allesammen sikre paa, at deres Tanker var hos os i Julen.

I Løbet af Formiddagen kom vor nye Chef, Kommandør, *Mac Dougal*, en Chef, som vi hurtig lærte at agte og holde af. I Anledning af Chefens Ankomst blev Besætningen samlet paa Agterdækket, og Kommandøren overbragte os alle en Hilsen fra Hans Majestæt Kong *Christian IX*; idet Kommandøren hertil knyttede Ønsket om, at det Togt, der nu var paabegyndt, maatte blive fuldendt til Ære for Konge og Fædreland.

Iøvrigt endte Dagen med at tale om Juleaften, og med at forberede os til det store afgørende Slag paa 2. Juledag, som vi paa Grund af Kongebesøget havde stillet store Forventninger til. Mange Dage før Jul havde vi Elever lavet Julestads i hjemlige Faconer. Der var alt til Faget hørende: Hjærter, Kræmmerhuse, Guirlander, Kurve, Lognet o. s. v. Af Flagdug syede vi Dragter til det store Juleoptog, der var planlagt til Ære for vore høje Gæster. Overkanoneren var fortvivlet, fordi alt hans Hørblaar gik til Parykker og Skæg. Jeg, som »var stukket ud« til at være Pjerrot, havde syet mig en udmærket Dragt. Hatten var syet af Sejldug (Nr. 3). Frakken var gjort af en Bosseronne med paasyede Skøder. I Hattens Foer havde jeg »et helt Butleri« af Svedsker, Rosiner, Æbler o. s. v., og Knapperne var Kiks, overtrukket med »Pudseklude«.

Endelig oprandt den store Dag. I Løbet af Formiddagen blev der sat Solsejl over hele Skibet. Elektrikerne installerede Lyskabler; andre gik efter med Gran og Roser, og tilsidst kom Dekoratorerne med Flagene, alt i danske og græske Farver.

Under en vældig Opsang kom Juletræet, som fik en Plads agter.

Det var et dejligt Juletræ, da det var pyntet. Intet manglede, og aldrig har jeg set et saa pragtfuldt og stemningsfuldt Arrangement.

2 Revolverkanoner var rejst paa Højkant og tjente som Lysstager.

Ved Træets Fod laa alle Julepresenterne fra *Kong Georg* og *Dronning Olga*, en til hver eneste Mand af Besætningen. Fra oven straaledede de elektriske Lamper ned paa Gaverne, og ved Synet af disse, vaktet stærke Længsler i hvert Bryst.

Et Transparent med *Kong Christians* og *Kong Georgs* sammenslyngede Navnetræk lyste i Baggrunden.

Agterdækket om Stb. var forbeholdt den kongelige Familie. Besætningen placeredes agterfra og forefter saa godt, det kunde lade sig gøre. En lille Aabning dannedes midtskibs for at skaffe Plads til Juleoptoget.

Imedens Placeringen agter fandt Sted, gik Bølgerne vældigt højt forude, hvorfra Optoget skulde starte.

Endelig var vi færdige med Opstillingen af Optoget. Efter at Signalet var givet, stemte Musikken i med en March, og vi passerede saa under Musik forbi de Kongelige.

Naar jeg nu 30 Aar efter tænker paa de forskellige Optrædende i Optoget, og paa de samme Mennesker nu, saa ser jeg tydeligt, hvorledes Tiden har gjort sine Krav gældende. Ja, alle de gamle er væk. Aah! det var rigtige gamle, brave Søulke, og skønt vi fik mange Knubs, saa holdt vi dog uhyre meget af dem.

Kongen underholdt sig med flere af Togets Agerende, blandt andet ved at spørge en af Amagerbønderne hvorledes det gik med Gulerødderne. Som Svar herpaa halede Urtemanden en Gulerod op af Hattens svimlende Dyb, og rakte den til Kongen, som lovede at gemme den til evigt Minde om Dagen. Pjerrot fremsagde en Prolog, hvorefter vi alle gik en Tur rundt, og da vi næste Gang standsede foran Kongen, samlede alle Sangerne sig. Jeg kan huske, at vi var ialt 60 fra samme Skole, og alle sang vi med Begejstring:

»HILSEN TIL KONG GEORG«.

I Julenatten Sangen klinger,
Fra Hjærtet Tanken iler frem.

Fra højen Nord vi Hilsen bringer
 Fra Danmark fra vort Barndomshjem.
 Højt lyde skal fra Hjærtets Løn:
 »Velkommen Du vor Kongesøn«.

Fra Nordens Hjem til Sydens Trone
 Du kaldtes bort i Ungdomsbaar,
 Med mandigt Mod Du bær din Krone
 Se nu dit Land, hvor skønt det staar.
 Gid det til evig Tid maa staa
 Omskyldet blidt af Havets Blaa.

Gid Du, naar Krigens Banner vajer,
 En Flok maa finde stærk, bered,
 Som kækt vil følge Dig til Sejer,
 Og vinde stolt den tabte Fred.
 Gid da dit Land med Sejrens Krans
 Maa hæve sig til Oldtidsglans.

Sangen gjorde et dybt Indtryk paa Kongen, det kunde vi alle se.

Underligt er det, at en Del af Ønskerne er gaaet i Opfyldelse senere. Vel har Grækenland endnu ikke hævet sig »til Oldtidsglans«, men er dog kommet et godt Stykke hen derimod. Det gør kun ondt at tænke paa, at denne stolte, vennesæle og joviale Konge skulde falde for Morderhaand. Han havde sandelig fortjent at leve, til hans paabegyndte Storværk var endt. —

Efter at Kongen havde underholdt sig med de Agerende, begyndte Uddelingen af Gaverne. Vi trak et Nummer i Tombolaen (en Krudtkoggers), og hver Mand — fra den højeste til den laveste, — fik sin Gave.

Under Uddelingen blev følgende Sang afsunget:

I munter Kreds en Stund vi ville nyde,
 Er den end flygtig, Mindet dog vi har.
 Fra Hjærtets Dybde Sangen smukt skal lyde,
 Og Ekko kaste vil et mægtigt Svar.
 Rundt om os straalér festligt Juleglansen,
 Vi Julen fejre vil, saa smukt vi ved.
 Musikens Toner kalde os til Dansen,
 I den vi svinge os med Lystighed.

Paa Himmelbuen tindrer Sydens Stjerne,
 I Julenatten smiler til os ned.
 Den minder os om Hjemmet i det fjærne,
 Hvor alt kun aander Fred og Kærlighed.
 Vel kan vi skue Sydens skønne Zoner
 Dens Farvespil og blomsterrige Pragt,
 Men dog langt mere Hjemmets blide Toner
 Os fængsler med en dyb, en sælsom Magt.

Men nu tilsidst en Bøn for Fædrelandet,
 Gid frodigt det maa staa til evig Tid,
 Som nu det staar, omkranset smukt af Vandet,
 Om det vi værne vil med al vor Flid.
 I Nattens Stilhed Tonerne skal runge,
 Med »Tak for Jul« vi ende denne Dag,
 Med et Hurra for Fædreland og Konge,
 Og Hurra for det gamle, danske Flag.

Chefen talte for Kong Georg med Familie, — mandige og dybtfølte Ord. I Talen var indflettet en Tak til det græske Kongehus — for de dejlige Dage i Piræus — og et kraftigt nifoldigt Hurra for »Kong Georg den Første«, afsluttede Talen.

Kongen takkede, og mindede os med hjærtelige Ord om det gamle, kære Danmark deroppe i Nord; det Land, hvorfra vi var draget ud, og hvortil vi snart skulde vende tilbage efter et ærefuldt Togt.

Talen betog os alle; jeg tror, at hele Besætningen fra Chefen og ned til den ringeste af os ligesom saa

ind i Hjemmene, hvad enten det var i de høje lyse Sale eller de smaa Nyboders Stuer, hvor alle vore Kære færededes.

Kongen udbragte tilsidst et: *Gamle Danmark og gamle Dannebrog leve«!* Atter rungede begejstrede Hurraraab, udover det blaa smilende Hav, ind mod Klipperne. Hurra! Hurra! Hurra! svarede Ekkoet — det var det stolte Hellas, som deltog i denne Hyldest.

Saa begyndte Musiken at spille Dansemelodier, og straks var et stort »Mænderbal« igang; for Kvinderne manglede vi jo. Jeg skal love for, at der blev danset, og det var hverken »Boston« eller »Tango«, som den ugidelige og magelige Ungdom nu om Stunder sætter saa stor Pris paa. Nej! det var de gode, gamle »Trippelse« og »Galopader«.

Enkelte Par »skar den avet om«, men da de holdt sig henne i en Krog, fik de Lov dertil.

Da Dansen var forbi, blev Træet plyndret, og lidt efter tog de Kongelige Afsked. De efterlod hos os de bedste og dejligste Minder om en glad og vellykket Julefest.

NYTAARSFESTEN

Den 11. Januar skulde vi have Teaterforestilling, hvortil de Kongelige var inviterede.

Resten af de fine Hørblaar blev taget i Brug. De engelske Køjebunde var lavet om til Kulisser, og Overkanonerens Presenninger var malet over og tjente til Bagtæppe. Teatret var rejst paa Batteriet om Stb. agter. Fortæppet var lavet af Flag i de græske og danske Farver, og det hele tog sig udmærket ud.

Vi skulde spille »Naar man har Fanden til Morbror« og »Sozodont«. Der skulde bruges 4 Damedragter, og dem fik vi inde hos Lodsén i Piræus. 4 Elever var alt i Forvejen »stukket ud« til Damerollerne, og jeg maa sige, at vort Valg var truffet paa bedste Maade.

De 3 af Damerne blev ogsaa efter Forestillingen komplimenterede af Kongen, som erklærede dem for absolute Skønheder. Den 4de Dame, som spillede »Madam Grum« i »Sozodont«, var derimod ingen Skønhed, det var mig.

Ellers var hele Arrangementet udmærket. Direktøren hed »Sjulejdibejde«, og lever den Dag i Dag som Overkanoner.

Den eneste, der var lidt Vrøvl med, var Teatrets Maskinmester. Han havde faaet lidt rigeligt at drikke og vi maatte flytte ham, efterhaanden som vi skulde til.

Efter at Tæppet »var gaaet« traadte en lille sød Julenisse (nu Kaptajn) frem, nejede dybt og bød Velkommen med en morsom Prolog.

Derefter opførtes de 2 Stykker. Udførelsen var udmærket; særlig »Naar man har Fanden til Morbror« gik glimrende. Sozodont« var ikke helt godt, fordi Teatrets Maskinmester af og til vaagnede og vilde spille med.

Ved Ellevetiden gik de Kongelige fra Borde under begejstrede Hurraraab fra Besætningen.

Ja, saaledes var vor Jule- og Nytaarsfest henrunden.

Afskeden fra Grækenland fandt Sted 21. Januar. Den kongelige Familie kom denne Dag om Bord for sidste Gang.

Alle Mand blev pebet op til Baksmonstring. Musiken stillede agter.

Først tog de Kongelige Afsked med Officererne, og saa gik de ned langs Rækkerne. Vi var alle alvorsfulde og vemodige. Kongen og Dronningen var meget bevægede. Et lille Nik her og en Bemærkning der, saaledes gik det hele Rækken igennem. Jeg mindes med Stolthed, at da Majestæterne passerede forbi, hvor jeg stod, sagde Dronningen: »Der staar Pjerrot«.

Aah! denne lille Sætning har glædet mig alle de 30 Aar igennem, og naar jeg tænker paa den, mindes jeg Dronningens smukke og sympatiske Skikkelse. — »Der staar Pjerrot«.

Ved Stb. Faldereb udtalte Chefen ved Afskeden: »Gud bevare Kongen og Dronningen af Grækenland« — »Gud bevare Kongen og Dronningen af Grækenland« gentog hele

Besætningen, og dermed var den smukkeste Jule- og Nytaarsfest, jeg har haft, afsluttet.

Under Kongesalut satte Sluppen fra Borde, og:

Saa letted vi Ankret med Sang og Musik,
Med daarende hjemlige Toner,
Og Chefen, den gamle, han satte Bestik
Mod Nord, mod de hjemlige Zoner,
Og Minde paa Minde nu voksede frem
Om Fa'er og om Mo'er og om Barndommens Hjem.
Den hele Besætning sang med i Chor,
Aah! da var det dejligt at være ombord.

Fra »Fyen« kunde vi se, at alle de Kongelige fulgte os inde i Land, medens vi majestætisk gled ud af Bugten. Helt ud til den alleryderste Pynt gik de. Med Taarer i Øjnene raabte vi Hurra, og inde i Land blev der vinket til os, til vi var langt, langt ude, og saa var det borte, det stolte, gamle Land, og alle vi, som var med i 85, ønsker, at Hæder og Ære maa følge Grækenland.

Gid Hellas snart med Sejrens Krans
Vil hæve sig til Oldtids Glans.

V. BACHMANN,
Kanoner.

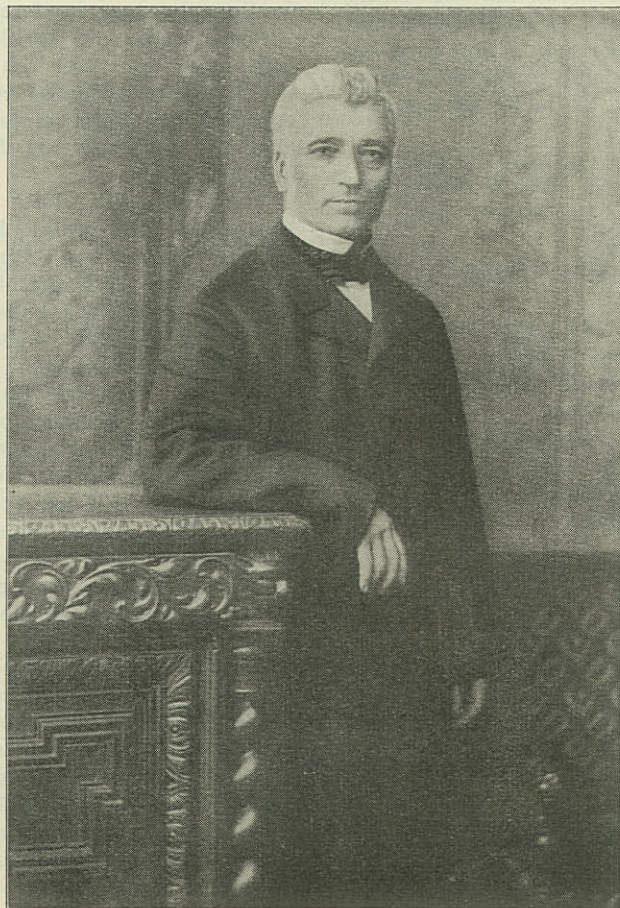
EMILE ROBIN

I følge »Nationaltidende« er Vicepræsident for det franske Redningsvæsen *Emile Robin*, Kommandør af Dannebrog, 2. Grad, afgaaet ved Døden i den høje Alder af 97 Aar.

At denne Begivenhed anføres her, skyldes den Afdødes levende Interesse for det danske Redningsvæsen, som har givet sig Udslag bl. a. i Indstiftelsen af 9 Legater for jydsk Redningsmænd.

Af synlige Beviser paa Interesse skal nævnes de smukke store Aneroid-Barometre, som han har skænket til de vestjydske Redningsstationer og som, ophængte i en med hans Navn forsynet Kasse med Glasdør, findes anbragt paa Baadhusene, hvor mange sikkert har set dem, men vist kun de færreste tænkt over, hvad Inskriptionen »Fra Emile Robin« betød.

Medens Robins Interesse for Redningsvæsen ogsaa i andre Lande har givet sig Udslag i Dotationer, kan det vel nok siges, at det danske Redningsvæsen i særlig Grad har nydt godt af hans Velgørenhed.

Grunden hertil tør maaske søges i, at en af *Robins* nærmeste for mange Aar siden skal være bleven reddet af et vestjydsk Baadlag.

Det første Legat indstiftedes 1891, og i den efterfølgende Aarrække har Robin øget Legaternes Antal, saaledes at der nu er 9 med en samlet Formue paa ca. 90,000 Kr., hvis Renter i Portioner kommer Redningsmændene og deres Paarørende til gode.

Der er Legat for tidligere Førere af Redningsbaade og disses Enker, for Døtre af Redningsmænd, for afskedigede, veljente Baadmænd, for Baadformænds Enker, for Baadmænds Døtre, til Konfirmationshjælp o. fl. a., alle Beviser paa den Afdødes varme Interesse for Redningsmændene og deres Kaar.

Da Redningsvæsenet herhjemme for 13 Aar siden fejrede sit 50 Aars Jubilæum udnævntes Emile Robin til Kommandør af Dbg., 2. Grad.

Efterretningen om hans Død vil blive modtaget med Veneration af alle Danske.

Ære være hans Minde!

M.

MARINEFORENINGEN

VED A. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU OG AXEL JUEL

Det meddeles herved, at Foreningens næste Mødeaften er fastsat til Onsdagen den 12. Januar 1916 Kl. 8 i Studenterforeningens Selskabslokaler, Opgang Vester Boulevard. Foredrag vil blive afholdt.

Samtidig aflyses den til Mandag den 3. Januar berammede Mødeaften.

Bestyrelsen.

OM KAMMERATSKAB OG SKAALTALER

Naar man holder af sin Forening, vil man jo gerne have den saa fuldkommen som mulig, og opdager man smaa Fejl og Ska-vanker, som nemt kan rettes, saa synes jeg, man skal tale frit fra Leveren; og det er det jeg agter at gøre nu.

Det Hele er egentlig kun en Henstilling til mine Kammerater, nemlig den, at tænke sig en Smule om, før man holder en Tale eller proponerer en Skaal.

Det hænder nemlig altfor ofte, at vi maa rejse os og raabe Hurra enten for ganske ubetydelige eller ligegyldige Ting eller for ganske ukendte Mennesker.

For ikke at forfalde til Abstraktioner, vil jeg, for Nemheds Skyld, holde mig til et konkret og typisk Tilfælde, nemlig den Aften vi sidst var samlet til Torskegilde i Studenterforeningens store Festsal.

Da hændte det hen paa Aftenen, at et ungt Menneske stod op (endogsaa paa Stolen) og i et længere Foredrag forsikrede os om, at han skulde nok møde, saafremt han da kunde, hver Gang Bestyrelsen sendte Meddelelse ud. Den Tale var ganske overflodig og kunde nemt medføre den Konsekvens, at samtlige tilstedeværende 200 rejste sig og forsikrede, at de skulde ogsaa nok komme, naar Bestyrelsen kaldte.

Lidt efter var den samme Taler igen paa Stolen. Denne Gang med en Tale for et Guldbryllup. Jeg tvivler intet Øjeblik om, at det var det mest agtværdige og hæderværdige Guldrudepar i Kongeriget Danmark, og Taleren var overordentlig nydelig og i den allerbedste Mening.

Men jeg vil nok spørge: Hvad i al Verden kommer et Guldbryllup Marineforeningen ved. Skal vi først til at trækkes med Guldbryllup, Sølvbryllup, BARNEDAAB, Konfirmation og Svigermoders Fødselsdag, hvor glide vi saa hen, vi bliver aldrig færdig.

For at blive ved samme konkrete Tilfælde, saa har vi den samme Taler igen paa Stolen.

Denne Gang var hans Emne et, hvorom vi alle kunde samles, og som i høj Grad angaar Marineforeningen, nemlig vore Kammerater derude ved deres alvorlige Gerning paa Skibene, hvad enten det er i Store Bælt eller Øresund.

Taleren var her mere heldig i Valget af sine Ord og til Slut berømmede det unge Menneske en navngiven Søofficer som den gode Kammerat, altsammen meget nydeligt og ligeledes i den allerbedste Mening.

Men jeg maa have Lov til for egen Regning at knytte nogle Indvendinger ogsaa til denne Tale.

Efter min egen personlige Opfattelse er Vedkommende aldeles ikke min Kammerat.

Kammeratskab har en Forhistorie i fælles Oplevelser, fælles Døjen Ondt og Godt kort sagt i et Samliv paa kortere eller længere Tid. Man bliver ikke Kammerater, fordi man melder sig ind i en Forening.

Jeg taler ikke som den Blinde om Farverne, jeg er endda ube-skeden nok til at anse mig for Sagkyndig. Jeg er nemlig Formand for en rask lille Marineforening, der 1916 kan fejre sit 10 Aars Jubilæum. Den Glæde, vi gamle Gutter har haft af Kammerat-skabet ved vore mangfoldige Sammenkoster, Fester og Udflugter, er ganske ideal. Aldrig en Disharmoni, ja ikke en Gang en Kæfert i den lange Tid.

Men vi er ogsaa Kammerater i Ordets bogstavelige Forstand. Vi har allesammen gennemlevet det samme, Hundevagt, Bakstørn, Kanonexersits, Landlov o. s. v. i broget Blanding, kedsommeligt og fornøjeligt imellem hinanden.

Jeg synes ikke, man kan kalde en Søofficer for Kammerat, og jeg kan sige det saa meget mere roligt, som ingen er i Tvivl om, at ogsaa jeg nærer en oprigtig Beundring og Hengivenhed for Standen som Helhed og mine Bekendte indenfor denne i Særdeleshed.

Men — Vedkommende er Officer i Flaaden, jeg er forhenværende E. K. I. Nr. 140, 3die Artilleri-Bakke, Skib »Helgoland«.

Den Gang hørte jeg hjemme paa Fordækket, og det gør jeg aandeligt talt, stadigvæk endnu, naar jeg er i Marineforeningen.

Der er vel forhaabentlig endnu saamegen Disciplin og god So-mandsskik i os, at vi ikke er blevne saa civilistiske Landkrabber, at vi ikke kan kende Forskel paa, hvem der hører hjemme paa Broen, og hvem der hører hjemme paa Fordækket.

Jeg finder at vi menige Medlemmer bør respektere det store Fond af Kundskaber, den lange og vanskelige Uddannelse og den

store Dygtighed, som den danske Marines Officers- og Underofficers-korps er Indehavere af og sætte dem paa den Plads, som tilkommer dem.

Noget helt andet er, at Aanden og Tonen kan være kammeratlig, og jeg finder det udmærket, at Tiltaleformen ved vore Sammenkomster er: Kammerater!

Jeg nævnedes i Artiklens Begyndelse de personlige Skaaler for Mennesker, som ingen kender. Foruden at virke trættende og tidsspildende, kan det undertiden blive ganske meningsløst, naar Vedkommende er gaaet hjem for to Timer siden.

Det er hændt gentagne Gange i Marineforeningen, at vi har staaet og raabt Hurra for en Mand som laa i sin sødeste Søvn hjemme i Sengen eller for en anden som forlængst var taget med Toget til Roskilde og som i Hurraabenes Øjeblik befandt sig paa den anden Side Hedehusene.

Sligt er latterligt, og jeg vil derfor henstille til mine Kammerater, ikke at søge omkring, om der ikke skulde være et Objekt for en Tale, men derimod anvende en lille Smule Eftertanke om den eller den Tale nu ogsaa har en vis Berettigelse.

Jeg vil ikke være Lyseslukker, kære Kammerater, eller raade Jer til at veje Ordene paa en Guldvægt, det manglede bare, men tal kun, naar I virkelig har noget paa Hjerte.

Og gør det kort!

AXEL THIESS.

Fra og med det nye Aar vil „Under Dannebrog“ blive udsendt den sidste Lørdag i hver Maaned. Foreningsmeddelelser og andre Bidrag maa være Redaktionen i Hænde senest 12 Dage forinden den paagældende Udgivelsesdag.

Medlemmer, der ikke i rette Tid erholder Bladet tilsendt, anmodes om snarest at underrette Foreningens Kontor derom.

Af Maleren *Achton Friis*' i Hefte VI omtalte Radering kan endnu nogle faa Eksemplarer i Kunsttryk erholdes à 4 Kr. paa Marineforeningens Kontor.

Af den smukke og stemningsfulde Radering vil desuden samme-steds ca. 40 Eksemplarer paa almindeligt Papir kunne erhverves af Foreningens Medlemmer for 2 Kr. pr. Stk. ved personlig Henvendelse eller Indsendelse af Beløbet + Porto.

DEN FØRSTE MØDEAFTEEN I VINTERSAISONEN

Den første Sammenkomst den 6. Decbr. i Studenterforeningens Lokaler formede sig som en fortræffelig Optakt til de kommende Møder i Januar, Februar og Marts 1916. Kun kunde Lokalerne uden Skade have været en Del større, men Bestyrelsens Overvejelser var resulteret i ikke at tage større Lokaler, end man erfaringsmæssigt mente tilstrækkelige. Aftenens Program, Grosserer Valdemar Schous Foredrag om sin Rejse i Indien, ledsaget af de af Foredragsholderen selv tagne Billeder, viste sig dog imidlertid at have øvet stærk Tiltrækning paa Medlemmerne, som i et Antal af ca. 110 fyldte, ikke blot Stolerækkerne, men ogsaa de omstaaende Borde, og alle Vinduesfordybninger, — med andre Ord stærk Tilslutning.

Gennem det udmærkede Foredrag førtes man fra Bombay paa Forindiens Vestkyst over Agra, Delhi, Indiens ældgamle Hovedstad, til Benares, Fanatikernes By, midt i det hedeste Nordindien til Darjeeling i Himalajbjergene, Englændernes Rekreatiønssted i den hedeste Sommertid, hvor de kølige Luftninger fra Bjergtinderne gør Opholdet udholdeligt. Herfra gik Rejsen til Calcutta, og fortsattes sydpaa til Madras og Madura, hvor den afsluttedes. Gennem de aldeles udmærkede Lytbilleder og Foredragsholderens ledsagende Oplysninger, krydret med Anekdoter fra og Oplevelser i dette mærkelige Eventyrland, fik man et Indblik i dettes ældgamle Kultur. Det meget kraftige Bifald, hvormed Foredraget lønnes, vil være Grosserer Schou et klart Bevis paa, at hans Debut som Foredragsholder var vellykket, og at man med Glæde ser ham paa Talerstolen igen. Formanden bragte Grosserer Schou Foreningens Tak for hans altid redebonne Interesse for Foreningen og alt, hvad der kan samle Medlemmerne.

Efter en Pause samledes man om Aftensbordene, som, grundet paa den stærke Tilslutning, havde maattet dækkes i 2 Stuer. Formanden, ved hvis ene Side fhv. Kvartermand, Dannebrogsmænd Chr. Andersen havde Plads, talte for den tilstedeværende Yachtkaptajn, Kommandør Grove, hvis afdøde Fader i 1864 havde været Chef for »Sjælland« i van Dockums Eskadre i Træfningen ved

Svinemünde. Chr. Andersen var Kvartermand om Bord i »Sjælland«. Kommandoren takkede og holdt en ganske ypperlig Tale for den gamle Dannebrogsmænd, hvis Udnævnelse i den høje Alder havde glædet ikke blot ham, men alle med Kendskab til den gamle Hædersmand, som derefter maatte frem og takke for den Hyldest, som brusede ham i Møde.

Sluttelig samledes man igen om Bordene, som nu var opstillede i det største af Lokalerne, og med Taler og Sang fortsattes Samværet under de ejendommelige og for vor Forening særegne hyggelige, kammeratlige Former.

Den tilstundende Jul og Bestyrelsens i forrige Nummer publicerede Opfordring til at betænke vore »Mænd« paa Eskadrerne, gav Anledning til forskellige Taler og til en af et Medlem propo-neret Indsamling paa Stedet, hvis ret betydelige Resultat vil komme syge Sofolk til gode. Det oplystes samtidig, at Krydseren »Valkyrien«'s Chef havde modtaget et af Hovedbestyrelsen tilbudt stort Juletræ paa Rod og lovet under den lange Rejse at holde Træet i Live, saaledes at det den 24. December kan bringe Skibet en ægte dansk Julehilsen under Troperne fjernt fra Danmark. Først sent sluttede denne heltud vellykkede Mødeaften.

Som tidligere meddelt har Bestyrelsen planlagt lignende Møde-afstener den første Mandag i Januar, Februar og Marts 1916, men da, som ovenfor omtalt, Tilslutningen blev langt over Forventning ved den første Mødeaften, har man nu under Overvejelse at søge de planlagte Mødeafstener henlagte til en anden Dag i de paagæl-dende Maaneders Begyndelse, paa hvilke et større Lokale kan faas. Nærmere Bekendtgørelse herom vil findes andet Steds i Bladet.

M.

FHV. KVARTERMAND CHR. ANDERSEN, DBMD.

Som nævnt i forrige Nummer, har Hs. M. Kongen under 10. f. M. benaadet fhv. Kvartermand Chr. Andersen med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Chr. Andersen blev født 24. Februar 1839, er udlært i Bødker-faget, og kom 19 Aar gammel i denne Egenskab om Bord i Ekser-serskibet »Bellona«, hvorfra han samme Aar overgik til Korvetten »Heimdals« paa Togt til Vestindien, efter hvilket Chr. Andersen fra 1859 til 1863 gik i Koffardifart. Da det i dette Aar trak sammen til Krig, fik Andersen Ordre til at gøre Tjeneste om Bord i Fre-gatten »Sjælland«, først som Helbefaren, senere som Kvartermand, ialt i 11 Maaneder, og deltog i Træfningen ved Svinemünde. Efter Krigen gik Andersen atter til Koffardis og sejlede i de følgende 31 Aar dels med Moses og Søn, G. Melchior, dels med Holms Skibe, deraf uafbrudt i ca. 18 Aar med førstnævnte Firmas Skonnerbrig »Thea«. I 1894 lagde Andersen op og beskæftigede sig dernæst i nogle Aar som Assistent hos en Forhyringsagent. Hans flittige Virken blev kun stoppet ved Gigtsvaghed, og han nyder nu et vel-fortjent Otium efter en lang og trofast Arbejdsdag, som har været til Hæder for ham selv og den danske Sømandsstand.

Alle hans Venner i Marineforeningen glæder sig med ham over den Udmærkelse, som er bleven ham tildelt i hans høje Alderdom og haaber endnu en Aarrække at kunne se ham blandt os, naar vi samles.

Den 4. Januar fejrer Medlem af Marineforeningen, fhv. søfarende Maskinmester Chr. Sandrue og Hustru Diamantbryllup i deres Hjem Norgesgade 8, 2., Sundby. Denne sjældne Højtidsdag oplever det gamle Ægtepar raske og rørige, og talrige af vore Medlemmer vil sikkert sende det alderstegne Ægtepar en hjertelig Lykønskning og Ønsket om, at de Aar, som endnu maatte være dem beskaarne, maa heurinde lykkeligt for dem.

Maskinmester Sandrue er født i København 1835, hans Hustru 1834, og 4. Januar 1856 viedes de. I 1858 ansattes S. i Marinens Maskinkorps og var i 1864 ombord i Dampskibet »Ægir«; efter eget Ønske afgik han den 1. April 1866, og med et smukt Vidnes-byrd, af Marinens Tjeneste, i hvilken han væsentlig havde været ansat som Maskinassistent i Postfarten.

I de følgende 26 Aar indtil 1892 sejlede Hr. Sandrue dernæst i Fragtfarten, indtil han desværre ombord i S/S »Proven« under sin Tjeneste fik højre Haand omtrent knust, hvilket Ulykkestilfælde gjorde den virksomme Mand næsten utjenstdygtig.

Det meddeles herved, at Foreningens næste Mødeaften er fastsat til Onsdagen den 12. Januar 1916 Kl. 8 i Studenterforeningens Selskabslokaler, Opgang Vester Boulevard. Foredrag vil blive afholdt.

Samtidig aflyses den til Mandag den 3. Januar berammede Mødeaften.

Bestyrelsen.

MEDLEMMERNES OPMÆRKSOMHED

henledes atter paa det indholdsrige og statelige Julehefte „UNDER DANNEBROG“, hvis Pris er 1 Krone, men som af Foreningens Medlemmer kan erholdes for 75 Øre paa Foreningens Kontor, hvor det ogsaa kan bestilles skriftligt ved Indsendelse af Beløbet + Porto til Forsendelse med Pakkepost.

AGITÉR

for

Tilgang til Marineforeningen.